

gældende, at selv om den tidligere Ejer af Matr.-Nr. 1 II er indtraadt som Medlem af Vejinteressentskabet, hvad der efter deres Anbringende intet vides om, saa har han dog derved ikke erhvervet nogen Ret med Hensyn til Forlandet, da han ikke er blevet optaget som Medlem af Ejerlauget, som alene havde Ret over Forlandet, og de har anbragt, at dette ogsaa er erkendt af Ejerne af Matr.-Nr. 1 II, idet disse lige fra 1862 til Dato har svaret Ejerlauget Leje af den til dem udlejede Parcel Matr.-Nr. 49 f, uden nogen Sinde at have faaet Andel i den ved Bortleje af Forlandet indvundne Indtægt. Efter de under Sagen foreliggende Oplysninger er der Grund til at antage, at der allerede før 1834 har bestaaet et Ejerlaug, dannet af de Lodsejere, som ejede Forlandet i Fællig, til at varetage deres Interesser med Hensyn til samme, og om end det i 1834 dannede Vejinteressentskab i det væsentlige har bestaaet af Ejerlaugets Medlemmer, er der ikke Føje til at antage, at udenfor Ejerlauget staaende Personer ved at indtræde i Vejinteressentskabet skulde blive Medejere af Forlandet. Selv om derfor en tidligere Ejer af Matr.-Nr. 1 II antages at have været Medlem af Vejinteressentskabet, vil der herpaa ikke kunne støttes nogen Berettigelse for Kontraappellanterne Flensburg & Sebbelov til at anerkendes som medejendomsberettigede til Forlandet, og da de ikke i øvrigt har godtgjort at have nogen Berettigelse i saa Henseende, vil der ikke kunne gives deres principale Paastand om som Ejere af Matr.-Nr. 1 II at anerkendes som medejendomsberettigede til de under Sagen omhandlede Parceller Medhold.

Derimod vil disse Kontraappellanter, der her for Retten har fremlagt Genpart af Skøde, udstedt den 1. Oktober 1907, tinglæst den 10. s. M., hvorefter en af Hovedappellanterne, Direktør Carl Konrad Larsen, har overdraget dem Matr.-Nr. 1 de og 1 df af Kastrup By, Taarnby Sogn, bl. a.: „med de Rettigheder, derunder den Parcellerne tilkommende Ret til Forlandet, dets Benyttelse m. v. og den Parcellerne tilkommende Andel i Saltholmshartkornet, dog at jeg intet Hjemmelsansvar paatager mig i saa Henseende“, o. s. v. ifølge den af dem for Overretten i Henhold til foranførte Bevilling fremsatte subsidiære Paastand, mod hvilken Hovedappellanterne intet har haft at erindre, være som Ejere af fornævnte Parceller at kende medejendomsberettigede til Parcellerne Matr.-Nr. 49 a, d, e, f.

Mod den af Hovedappellanterne nedlagte Paastand paa at kendes ejendomsberettigede til de under Sagen omhandlede Ejendomme uden nogen Indskrænkning har de appellindstævnte protesteret og paastaaet den indankede Dom stadfæstet, idet de har anbragt, at den Krigsbestyrelsen tilkommende Højhedsret skylder sin Tilblivelse *dels* Anlægget af Krudttaarnsvejen i den sidste Halvdel af det 18. Aarhundrede, og den Omstændighed, at Krigsbestyrelsen som Følge af Vejens Egenskab som Vagtlinie havde fortificatorisk Interesse i, at Forlandet ikke benyttedes paa en saadan Maade, at disse Interesser ikke skete Fyldest, *dels* den gennem Tiderne erhvervede Medbestemmelsesret med Hensyn til Dispositionen over Krudttaarnsvejen og det Øst herfor liggende Forland, en Ret, som skal være blevet respekteret og anerkendt af enhver, som har ønsket paa en eller anden Maade at gøre Brug af Vejen eller det Øst for samme liggende Forland. Til Bevis for, at der tilkommer Krigsbestyrelsen en saadan Højhedsret eller kontrolerende Myndighed med Hensyn til Forlandet, har de appellindstævnte henvist til en kongelig Resolution af 31. Oktober 1824, hvorved det tillades Københavns Indvaanere: „fremdeles at hente Leer, samt Grus, Sand og Tang fra Krudttaarnsvejen, ligesom det og maa være Amagerlands Beboere tilladt derfra at hente Sand, Tang og Grus dog under følgende Indskrænkninger, som det til Vejens fremtidige Conservation er fundet nødvendigt at fastsætte o. s. v.“, ved hvilken Bestemmelse der formenes at være disponeret over Forlandet — samt til det ovenfor citerede Revers af 7. November 1834, hvorved Vejinteressentskabet bl. a. forpligtede sig til at vedligeholde Forlandet i sin daværende Udstrækning. Endvidere har de appellindstævnte henvist til forskellige Reverser, hvoraf Genparten er fremlagte under Sagen, og som til *Dels* skulde være underskrevne af de Lodsejere, som under Sagen paastaar Ejendomsret over Forlandet, eller de tidligere Ejere, i hvilke Reverser Udstederne har anerkendt Krigsbestyrelsens Ret over Forlandet mod at erholde Tilladelse til at foretage visse nærmere angivne Dispositioner over samme.

Ved nærværende Rets upaankede Dom af 20. Januar 1902 er det antaget, at Krigsbestyrelsen ikke har Ejendomsret over Matr.-Nr. 1 æ af Kastrup, og Krigsbestyrelsen, hvis Rettigheder over det under denne Sag omhandlede Forland maa antages at være af ganske samme Art som over Matr.-Nr. 1 æ, har heller ikke paastaaet sig tilkendt nogen Ejendomsret over Forlandet, medens Sagens øvrige Parter paa den anden Side har anerkendt Krigsbestyrelsens Ejendomsret over Krudttaarnsvejen.